



Arrest

nr. 186 641 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 september 2012 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, met het oog op het volgen van studies in België. De afgifte van het gevraagde visum wordt op 29 oktober 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geweigerd.

1.2. Verzoeker dient op 12 juni 2013 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum type D, met het oog op het volgen van studies in België. Het gevraagde visum wordt toegestaan en verzoeker komt op 15 september 2013 het Belgische grondgebied binnen. Hij wordt in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart en vat zijn studie "*Master en sciences de la santé publique, à finalité Epidémiologie et biostatistique*" aan de Université Libre de Bruxelles (hierna: de ULB) aan.

1.3. In juni 2014 wordt verzoeker door de ULB uitgesloten wegens fraude, doch hij verkrijgt een nieuwe inschrijving voor dezelfde opleiding aan de ULB voor het academiejaar 2014-2015. Verzoekers A-kaart wordt verlengd tot 31 oktober 2015.

1.4. Op 29 oktober 2015 vraagt verzoeker een nieuwe verlenging van zijn verblijf als student. Hij voegt een stuk dat hij niet is geslaagd voor zijn opleiding aan de ULB, een nieuwe inschrijving voor de opleiding "Executive Master in Governance & Development Policy" aan het Centre Européen de Recherches Internationales et Stratégiques (hierna: het CERIS) voor het academiejaar 2015-2016 en een motivatiebrief. Verzoekers A-kaart wordt verlengd tot 31 oktober 2016.

1.5. Verzoeker vraagt op 12 oktober 2016 een verlenging van zijn verblijf als student. Hij legt stukken voor dat enerzijds hij niet slaagde in zijn examens voor het academiejaar 2015-2016 en anderzijds hij opnieuw is ingeschreven voor dezelfde opleiding voor het academiejaar 2016-2017.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 januari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 23 januari 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De heer :

naam: [K. M., J.],

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België : 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de heer [K. M., J.] op 15.09.2013 België binnen kwam op basis van een D visum voor te studeren aan ULB ('Master en sciences de la santé publique').

Overwegende dat betrokkene in het academiejaar 2013-2014 uitgesloten werd voor fraude door de onderwijsinstelling ULB en voor het academiejaar 2014-2015 de melding AJOURNÉ (uitstel) kreeg. Betrokkene beëindigde zijn studies aan de ULB zonder het behalen van een einddiploma.

Overwegende dat hij zich voor het academiejaar 2015-2016 inschreef voor een éénjarige opleiding "Master in Governance & Development Politics" aan "CERIS"; dat deze onderwijsinstelling noch georganiseerd, noch erkend, noch gesubsidieerd wordt door de overheid.

Overwegende dat hij op 03.11.2015 werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9 en 13 om verder te studeren aan de private onderwijsinstelling CERIS tijdens het academiejaar 2015-2016.

Overwegende dat betrokkene niet geslaagd is voor het schooljaar 2015-2016 voor de seminars (8/20) en geen resultaten overmaakt voor het opleidingsonderdeel Courses.

Overwegende dat we in de tewerkstellingsdatabank dolsis hebben kunnen constateren dat betrokkene sinds 14.07.2014 ononderbroken tewerkgesteld is bij de firma [F.] SCRL aan 20u/week als werknemer.

Betrokkene oefent een winstgevende bedrijvigheid uit die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert gelet op de resultaten.

Overwegende dat de schoolresultaten sinds binnenkomst verre van bevredigend zijn en wij hieruit afleiden dat betrokkene niet langer kan aantonen dat de studies aan CERIS zijn hoofdbezigheid uitmaken.

Overwegende dat de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student bijgevolg niet meer vervuld zijn. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen

vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de schoolsituatie van verzoeker.

Verzoeker kan niet terug naar Congo omwille van zijn opleiding die hij aan het volgen is.

Verwerende partij stelt in zijn beslissing dat hij niet geslaagd is voor deze opleiding in 2016 waardoor hij de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student niet nakomt.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen, anders zou verwerende partij vastgesteld hebben dat verzoeker zich opnieuw had ingeschreven voor het schooljaar 2016-2017 (cfr. bewijs in bijlage).

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker heeft geen overdreven schoolverloop. Hij slaagde in het jaar 2015-2016 niet in de opleiding en wenst het jaar over te doen in het schooljaar 2016-2017.

Verwerende partij verwijt hem ook dat zijn studies niet meer de hoofdbezigheid zijn van verzoeker gezien dat hij werkt (20u/week) bij de Firma [F.].

Deze motivering van verwerende partij is niet alleen fout, maar schendt ook het redelijkheidsbeginsel!

Verzoeker heeft deze job enkel en alleen aangenomen om zijn studies bij CERIS te kunnen bekostigen en om niet ten laste van de staat te vallen.

De hoofdbezigheid van verzoeker is wel degelijk zijn studie! Hij schreef zich namelijk opnieuw in voor de opleiding en betaalde hiervoor ook het studiegeld.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien schendt de beslissing het motiveringsverplichting

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en werd door verwerende partij dan ook onterecht genomen!

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat verwerende partij op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is door te stellen dat zijn studies niet zijn hoofdbezigheid uitmaken, gezien verzoeker zich voor het jaar 2016-2017 opnieuw inschreef om zijn opleiding af te maken. Hij is vastberaden om dit diploma te behalen en betaalde opnieuw het hoge inschrijvingsgeld. Teneinde dit alles te bekostigen heeft cliënt ook tewerkstelling gezocht en gevonden. Deze opleiding is en blijft zijn eerste prioriteit en hierover kan geen twijfel bestaan!

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

[...] Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Congo, gezien de politieke situatie die er heerst.

Indien hij dient terug te keren, zal hij in Congo in de armoede terecht komen.

Ook het Belgische reisadvies stelt: "Alle niet-essentiële reizen naar de Democratische Republiek Congo worden momenteel afgeraden.... De afgelopen weken vonden er meerdere protesten plaats tegen het uitstellen van de verkiezingen waarbij tientallen doden en gewonden vielen. Op 31 december 2016 werd een politiek akkoord bereikt waarin onder meer werd overeengekomen om de verkiezingen eind 2017 te organiseren en een eenheidsregering te vormen, wat tot een zekere ontspanning leidde. Nieuwe manifestaties gelinkt aan de Congolese verkiezingskalender en aan het gespannen politieke en sociaaleconomische klimaat zijn evenwel niet uit te sluiten in de komende weken en maanden in Kinshasa en het ganse land. Deze manifestaties kunnen ontaarden in gewelddadige onlusten."

Een eventuele terugkeer naar Congo zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken.

Er zijn bijna dagelijks rellen in Congo, wat ook wordt aangetoond door de mediaberichten die verzoeker voegt.

Ook door de nieuwe verkiezingen op het einde van 2017 zal het geweld in Congo zeker niet afnemen. Verwerende partij dient, gezien zij nu een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, nu de situatie in Congo te onderzoeken.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!"

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoeker slaagt er niet in enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. Het opgeworpen middel dient, nu verzoeker niet zozeer aangeeft geen kennis te hebben kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissing doch wel hiermee niet akkoord te kunnen gaan, vanuit het oogpunt van de materiële motivering te worden bekeken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijf van verzoeker als student toegekend op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet voor studies aan de private onderwijsinstelling CERIS en wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 13, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

[...]

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

[...]”.

Verweerder oordeelt dat verzoeker niet langer voldoet aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden, nu niet langer blijkt dat zijn studies aan CERIS zijn hoofdbezigheid in België uitmaken. Hiertoe wijst verweerder allereerst op de verre van bevredigde schoolresultaten van verzoeker sinds zijn aankomst in België. Met name diende verzoeker zijn studies aan de ULB na twee jaar te beëindigen zonder het behalen van een einddiploma. Hij schreef zich vervolgens in voor een opleiding aan de private onderwijsinstelling CERIS voor het academiejaar 2015-2016, doch slaagde niet voor de seminars en maakte geen resultaten over voor het opleidingsonderdeel ‘*Courses*’. Vervolgens stelt verweerder vast dat een raadpleging van de tewerkstellingsdatabank DOLSIS leerde dat verzoeker sinds 14 juli 2014 ononderbroken is tewerkgesteld als werknemer en dit gedurende twintig uren per week. Gelet op deze beide vaststellingen is verweerder van oordeel dat verzoeker een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert en niet blijkt dat de studies nog de hoofdbezigheid in België uitmaken.

In zoverre verzoeker aangeeft dat de bestreden beslissing, waar wordt vastgesteld dat niet langer blijkt dat de studies nog de hoofdactiviteit in België zijn, steunt op de vaststelling dat hij niet slaagde voor de opleiding aan CERIS in het academiejaar 2015-2016, kan hij niet helemaal worden gevolgd. Verzoeker gaat aldus voorbij aan de meer genuanceerde beoordeling zoals deze hierboven blijkt en waarbij wezenlijk rekening werd gehouden met de gehele schoolloopbaan in België en het gegeven dat verzoeker sinds 14 juli 2014 ononderbroken gedurende twintig uren per week werkt.

Verzoeker betoogt dat geen voldoende afweging werd gemaakt met betrekking tot zijn schoolsituatie. Hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar Congo omwille van de opleiding die hij in België volgt en dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn nieuwe inschrijving voor het academiejaar 2016-2017. Hij is van mening dat zijn studieverloop niet overdreven is, waar hij zijn jaar aan CERIS wenst over te doen. Hij benadrukt verder deze job enkel te hebben aangenomen om zijn studies bij CERIS te kunnen bekostigen en niet ten laste te vallen van de Belgische Staat. Hij stelt dat zijn hoofdactiviteit in België wel degelijk zijn studies is en dit voldoende blijkt uit zijn herinschrijving en het gegeven dat hij het studiegeld heeft betaald.

In zoverre verzoeker betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn nieuwe inschrijving aan CERIS voor het academiejaar 2016-2017 kan hij niet worden bijgetreden. De bestreden beslissing vertrekt zo van het uitgangspunt dat er wel degelijk nog sprake is van een studie aan CERIS die verzoeker volgt. Aldus blijkt, minstens impliciet, dat de herinschrijving voor het academiejaar 2016-2017 in rekening is gebracht. Verweerder oordeelde evenwel dat deze studie niet langer de hoofdbezigheid van verzoeker in België betreft en om deze reden verzoeker niet langer het verblijfsrecht als student kan genieten en bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verder gaat verzoeker er, waar hij stelt dat zijn studieverloop niet overdreven is, aan voorbij dat enerzijds hij ook reeds twee jaar vruchteloos heeft gestudeerd aan de ULB en anderzijds de determinerende grond om te stellen dat hij niet langer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden niet zozeer is dat hij zijn studieverloop op overdreven wijze rekt doch wel dat zijn studies niet langer zijn hoofdbezigheid in België uitmaken. In dit verband merkt de Raad op dat indien een vreemdeling een verblijf als student wordt toegekend het wezenlijk is dat deze studies zijn hoofdbezigheid op het Belgische grondgebied moeten uitmaken. Hij betwist dit ook niet, wel betwist hij dat zijn studies niet langer zijn hoofdbezigheid zouden zijn. Door het stellen dat hij deze job slechts heeft om zijn studies te kunnen betalen en te wijzen op zijn herinschrijving en het gegeven dat hij het studiegeld heeft betaald voor het nieuwe academiejaar, toont hij evenwel nog niet aan dat verweerder op dit punt op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoeker betwist wezenlijk noch dat hij op studiegebied na drie jaar weinig tot geen resultaat kon voorleggen noch dat hij reeds sinds 14 juli 2014 ononderbroken werkt als werknemer gedurende twintig uren per week. In het licht van deze beide vaststellingen komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar wordt geoordeeld dat niet blijkt dat de studies aan CERIS verzoekers hoofdactiviteit in België uitmaken. Verzoekers loutere stelling dat deze job dient om zijn studies te betalen doet hierover geenszins anders oordelen en ook het loutere

gegeven dat hij zich opnieuw heeft ingeschreven bij CERIS en het inschrijvingsgeld heeft betaald vermag op zich nog niet aan te tonen dat de studies in België wel degelijk nog de hoofdactiviteit zijn. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat enig aspect ten onrechte niet in rekening is gebracht. Aldus blijkt evenmin dat geen voldoende afweging in het kader van verzoekers studies plaatsvond.

Verzoeker geeft nog aan dat de voorliggende stukken fragmentarisch zijn beoordeeld en ten onrechte geen rekening werd gehouden met het geheel van de elementen, doch laat na zulks concreet aannemelijk te maken. Door de studievoortgang sinds de aankomst in België en de tewerkstelling in België samen te beoordelen, kan verweerder ook bezwaarlijk worden tegengeworpen geen voldoende oog te hebben gehad voor het geheel van de elementen van het dossier.

Het betoog van verzoeker laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder ten onrechte enig relevant gegeven en/of stuk niet in rekening heeft gebracht en laat evenmin toe te besluiten dat hij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op de gegevens van het dossier en hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de toelichting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker ook niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. Verzoeker stelt in zijn “besluit” dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing zich eveneens opdringt omwille van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, doch de Raad kan enkel vaststellen dat hij op geen enkele wijze heeft toegelicht op welke wijze de thans bestreden beslissing deze beginselen dan wel zou hebben miskend. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en waarom (RvS 22 november 2005, nr. 151.540). Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In casu stelt verzoeker bij terugkeer naar zijn herkomstland te vrezen voor een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij wijst op de politieke situatie in zijn herkomstland en het gegeven dat hij er in armoede zal terechtkomen. Hij citeert uit het Belgische reisadvies voor zijn herkomstland dat alle niet-essentiële reizen afraadt en waarin melding wordt gemaakt van verschillende doden en gewonden bij protesten tegen het uitstellen van de verkiezingen en een risico dat manifestaties kunnen ontaarden in gewelddadige onlusten. Ook wijst hij op enkele mediaberichten die melding maken van bijna dagdagelijkse rellen in Congo. Hij stelt dat, gelet op de nieuwe verkiezingen waarover een politiek akkoord werd bereikt op 31 december 2016, het geweld in zijn herkomstland zeker niet zal afnemen.

De thans door verzoeker aangebrachte stukken wijzen op dodelijk geweld bij protesten tegen het uitstellen van de verkiezingen in Congo, doch hieruit blijkt nog niet dat de algemene situatie in Congo wordt gekenmerkt door veralgemeend, willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict derwijze dat geen enkele onderdaan van dit land er nog naar kan terugkeren. De voorgelegde stukken wijzen op een problematische situatie voor betogers, opposanten, mensenrechtenverdedigers en journalisten – waarbij wordt opgemerkt dat niet blijkt dat verzoeker een dergelijk profiel heeft –, doch hieruit kan niet worden besloten dat als gevolg van willekeurig geweld elke burger en dit zonder onderscheid een ernstig risico loopt. Het gegeven dat bij protesten ook gewone omstaanders gevaar kunnen lopen, is hiertoe ook nog niet voldoende en maakt nog niet dat geen enkele Congolees nog kan terugkeren naar zijn herkomstland zonder een reëel risico te lopen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Op geen enkele wijze betreft verzoeker de door hem aangebrachte stukken inzake de algemene situatie in zijn herkomstland vervolgens op zijn persoon. Hij maakt een band met zijn persoon niet aannemelijk. Verzoeker beperkt zich ook tot een loutere bewering dat hij bij terugkeer naar zijn herkomstland in armoede zal terechtkomen, zonder in dit verband enige toelichting of enig begin van bewijs naar voor te brengen. Hij blijft aldus in gebreke om concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen die wijzen op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In deze situatie, en bij gebreke van een begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat verzoeker bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, blijkt niet dat op verweerder de verplichting rustte een verder onderzoek in dit verband uit te voeren.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 3 van het EVRM blijkt evenmin, minstens blijkt ook niet dat verzoeker het vereiste belang heeft op dit punt.

2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS